

† Lov og Evangelium

NR. 1

JANUAR 2015

51. ÅRGANG

«Se, jeg står for døren og banker.» Åp 3:20

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Bor du i kjelleren?

Det er et berømt bilde av William
Holman Hunt som forestiller Frelseren.
Han står foran et hus, hvor han banker
på for å bli lukket inn.

Frelserens ansikt og holdning ut-
trykker inderlig deltakelse og smerte,
men også kjærlighet og tålmodighet.

En gang stod en far med sitt barn
foran dette bildet og så lenge på det.
Endelig spurte barnet:

«Far, vil ikke de folkene lukke opp for
Frelseren?»

«Det ser ikke ut til det, min venn»,
svarte faren.

«Hvorfor vil de ikke det? Hører de ikke
at han banker?»

«Jeg vet ikke», svarte faren, «det ser ut
som de ikke kan eller vil høre det».

«Ja, men», sa barnet i en ny tone som
om det plutselig var gått opp et lys for
det, «det kan jo hende at folkene bor i
kjelleren».

Kjære leser! Har du hørt Frelserens
banking på din hjertedør? Og har du
lukket ham inn?

Du skulle vel aldri bo så dypt nede
at solens stråler ikke har kunnet nå ditt
øye? Eller at du ikke har kunnet høre
Frelserens stemme?

Bor du i kjelleren?

«Se, jeg står for døren og banker»,
sier Jesus.

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, Bergen, 1926*

Den trange døra

Av Ludvig Hope

«En sa da til ham: Herre, er det få som blir frelst? Men han sa til dem: Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det.»

Luk 13:23-24

Av de mange store og tunge ord vi har i Bibelen, er dette et av de tyngste. Men det står der, og det er Jesus selv som har sagt det. Det er få som finner veien til livet, sier han, og grunnen er den at døra vi må igjennom, er så trang.

Men det tyngste i dette ordet er at det viser oss at mange av dem som prøver å komme inn, ikke greier det. Når en leser dette, ligger det nær å spørre: Hvordan kan dette ordet passe sammen med ordet om en åpnert dør, og med ordet om at hvem som vil kan komme, og de skal så visst ikke bli støtt bort? Eller hvordan harmonerer dette ordet med ordet om at Jesus er

kommet for å søke og frelse det som er fortapt, og at der synda er stor, blir nåden enda større?

- - -

Ingen andre av dem som ferdes her på jorda, har sett lenger enn til graven. Men Jesus så forbi graven, og har fortalt oss om livet på den andre siden, der tårer aldri renner, der døden aldri banker på, og der en aldri skimter noen fare. Alt er bare evig liv i uendelig lykke.

Men døra inn til dette livet er trang og veien er smal, sier han. Og så går de fleste mennesker og leter etter døra og forsøker å få den opp, men det lykkes ikke. Det er usigelig sårt.

- - -

Hva er det da for en dør som er så trang? Er det den som Adam stengte da han i ulydighet gikk bort fra Gud – den som Jesus kom og åpnert for oss på nytt?

Hvem våger å si det? Det Gud gjør, er aldri trangt eller smått. →

Innhold, januar 2015

Bor du i kjelleren? Fortelling	side 2
Den trange døra. Av Ludvig Hope	side 3
Slangens list (3). Av Jan Johansson	side 7
Møtekalender.	side 11
Våre lamper slokner (13). Av J. F. Løvgren	side 13
Det som var fortapt. Av Ragnar Opstad	side 16
Da Jesus banket på kongens dør. Av Ingar Gangås	side 18
Den trange port. Av Carl Olof Rosenius	side 19
Arrangement 2015.	side 20

Er det trangt når han sier at den som *vil*, kan komme og ta livsens vann for ingen ting? Er det trangt når tolleren, som bare sa: «Gud vær meg synder nådig», gikk rettfærdiggjort heim? At røveren, som bare bad om en god tanke av Jesus, fikk være med ham rett inn i Paradiset? En kan vel ikke si at den døra er trang?

Men hva er det da for ei dør som er trang?

Taler ikke Guds ord om mer enn *ei* dør? Jeg tror det.

Døra inn til livet, som det er tale om her, og den døra vi leser om i Matteusevangeliet, i det sjuende kapittelet, og i Lukasevangeliet, det trettende kapittelet, der Jesus sier: «Jeg er døra», kan ikke være den samme. Vi må derfor skille mellom den trange døra inn til livet og «jeg er døra».

For når det gjelder å føre oss inn den frelse som ligger ferdig i Kristus, da kommer *vi* inn i bildet, og *da* blir det trangt, ikke hos Gud, men hos oss.

Hva er det da som gjør døra inn til livet så trang?

Det er imot vår natur å vende om. Skal vi den veien, så må vi gå imot oss selv. Da må vi ta opp et kors og bære det, ja, vi må henges på det og dø hver dag. Vi må fornekte oss selv. Skal vi berge livet, må vi miste det. Vi må hogge hånden av, rive øyet ut, hate mor og far, søster og bror – ja, vårt eget liv, dersom noe av dette vil stenge veien til livet. Det koster å bli en kristen, sier Jesus, og hvem vil nekte for at det kan være rent utrolig trangt?

Så stiger det en lyst i oss etter sam-

funn med Gud. Da begynner kampen mellom lysten til å bli frelst og lysten til synd, kjærlighet til verden, frykten for andre mennesker, hovmodet, skammen og æresyken.

Det roper inne i oss: Nå er jeg trett, nå må jeg få hvile, nå vil jeg gi livet til Kristus! Men da reiser det seg også et stort og hardt *nei*. Du må ikke bli en kristen, i alle fall ikke ennå. Hva vil mannen min si dersom jeg kommer heim en dag og forteller at nå vil jeg bli en kristen? Og hva vil venner og selskapskretsen min si? Nei, nei! Det

«Mange av dem som leter etter livet, finner det aldri. Det koster for mye. Og så glemmer de at det koster enda mer å gå fortapt.»

orker jeg ikke. Om jeg satte meg fore å gjøre det, så greide jeg det vel ikke i lengden likevel, og da er det best at en aldri begynner. «Hindringer er mange, gjør motstand, min sjel, satan ei nåden deg unner» (Lars Linderot, Sb 178:2).

Dette er det som gjør døra trang, og som er grunnen til at så mange av dem som leter etter livet, aldri finner det. Det koster for mye. Og så glemmer de at det koster enda mer å gå fortapt.

*Du må vride deg og vende
her så lenge som du vil,
syndens lyst må ha en ende,
ellers er Guds nåde spilt.*

Guds nåde er spilt om det ikke blir slutt med «syndens lyst». Så trang er døra inn til livet.

Har dere lagt merke til at de største løftene om nåde og frelse til slutt legger ansvaret på oss? Hør bare:

– Den som vil, han komme og ta livsens vann uten betaling.

– Den som kommer, skal slett ikke bli støtt bort.

– Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære.

– Kom og kjøp uten penger og uten betaling.

Den som *vil*. Den som *kommer*.

Det er Guds sak å *gi*. Men det er vår sak å *komme*. Om vi da ikke kommer, så får vi ingen ting. Dette å trenge seg igjennom «alt som vil hindre ditt vel», det er den trange døra inn til livet, inn til Jesus Kristus.

Noe annet som er med på å gjøre døra så håpløs trang for noen, er synd som ikke er gjort opp. Noen ganger synd mot Gud, andre ganger synd også mot mennesker.

Hat og et sinn som ikke vil tilgi, gjør døra inn til livet for trang for mange. Men det må vi huske, at ingen vinner fram til fred med Gud med hat i hjertet, med synd som ikke er gjort opp. Den som vil slippe inn gjennom døra, han må fram i lyset med livet sitt. Det står skrevet: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:9). Ingen kan klatre over dette «dersom».

David forteller oss at da han tidde

og ikke bekjente syndene sine, da morknet benene hans, og han stønnet hele dagen. Men da han bekjente for Gud, tok Gud bort hans syndeskyld.

Det finnes mange slike morknende ben og fredløse mennesker. Bare de ville bekjenne sine synder, så snudde alt seg for dem!

Alle dere som går med en sår samvittighet, som frykter for Gud og skjelder for død og dom: Bryt ut! Sett alt inn på å få ordnet din sak med Gud! Gi deg helt til ham, koste hva det måtte koste. Da skal du komme gjennom døra inn til livet.

Andre slipper ikke gjennom den trange døra av en helt annen grunn. De vil *kjenne*, oppleve at de er frelst før de vil tro det. Når de så ikke opplever noe av Gud, eller ikke merker den minste omskaping i livet sitt, men tvert imot kjenner synd og skam og onde tanker og lyster, hvordan kan de da tro seg frelst?

Jeg kan da vel ikke tro at jeg er frelst, slik som jeg er nå?

Så ber de til Gud om å bli annerledes. Men alt blir ved det samme. Du ber at han må frelse deg, men du blir ikke frelst. Du ber om kraft til å vinne over det onde, men du får ikke kraft. Du ber om fred, men du får ikke

«Det er Guds sak å gi. Men det er vår sak å komme. Om vi da ikke kommer, så får vi ingen ting.»

fred. Du ber om tro, men heller ikke det får du. Av og til synes du i gløtt og glimt å ane en vending, men så siger alt tilbake til det gamle. Verre og ikke bedre!

Slik står mange ved den trange døra og kan ikke komme igjennom. Hva skal en da gjøre?

Du skal slutte med alt dette strevet. Du skal være helt viss på at det er helt nytteløst fra først til sist.

Ja, ja. Men hva skal jeg da gjøre? spør du.

Du skal tro deg frelst for Jesu skyld akkurat slik du er nå.

Ja, hvis jeg bare kunne det, sier du. Men hvordan kan jeg tro meg frelst slik som jeg er? Jeg eier ikke tro.

Hør nå litt på meg, du som taler slik. Hør, og svar meg på det jeg nå vil spørre om: Hva var det Gud gjorde da han gav oss Kristus? Og hva gjorde Kristus da han gikk til Golgata og døde der?

Vil du svare på det?

Står det ikke skrevet at han bar våre synder på sitt legeme opp på treet? Står det ikke at ved sitt legeme naglet han skyldbrevet vårt til korset, at vi er rettfærdiggjort ved hans blod, at all vår synd og skyld og straff ble lagt på ham og ikke lenger blir tilregnet oss?

Hva sier du til dette?

Å, sier du, det er ikke *det* jeg tviler på. Det der tror jeg. Alt det er nok rett for Gud, men det er ikke rett fatt med meg.

Nei, her er ikke rom for noe «men». Her er det bare *ja* og *amen*. Så mange som Guds løfter er, i ham har de sitt ja.

Og i ham får de også sitt amen, Gud til ære ved oss.

Ja, det er nok så, men hva med meg?

Du? – Du skal ikke tro på deg selv.

Du skal se bort fra både det du er og ikke er, og gi deg helt over til ham som rettfærdiggjør den ugudelige.

Du skal våge livet på det Kristus har gjort. Det, og bare det, skal være nok for deg. Vil du våge livet ditt på Kristus?

Da skal du komme gjennom den trange døra inn til livet.

Mener du at jeg nå skal tro at jeg er frelst?

Ja.

At jeg er et Guds barn?

Ja.

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16).

Se, dette, ja dette, o sjel, skal du tro, ei mere du tvile derpå,

for skal noensinne en synder få ro, på den vei til sist må det gå.

Du har blott enfoldig å tage imot den gave som nå er lagt for din fot – å, så ta den!

Da er du kommet gjennom døra. Da er du frelst.

*Fra boken «Det gjorde Gud»,
Skrifter i utvalg, Lunde forlag, 1970*

Slangens list (3)

Av Jan Johansson

I de foregående artiklene har vi hørt hvordan djevelen samler sine tropper for å gi dem råd om hvordan de best kan angripe Guds rike framover.

«Språktroppen» har som oppgave å lure de kristne til å tro at språket må tilpasses den nye tiden for å bli forstått. Slik svekkes ordet om korset og forkynnelsen mister sin kraft.

«Musikktroppen» oppmuntres til målbevisst å forføre Guds folk til å erstatte kjente og kjære sanger som inneholder det sentrale i den kristne tro, med korte og enkle vers. Den Kristussentrerte arven tapes i moderne rytmer og mangel på substans.

I denne siste delen belyses hvordan satan (som her taler i «jegg-

form») opptrer gjennom «Laodikeatroppen», som har til oppgave å få de kristne til å beholde troen på seg selv – uten behov for omvendelse. Ved å få forkynnerne til å tale et mer allmenreligiøst budskap, fjerner djevelen det som dømmer samvittighetene. Uten Guds hellige vrede over synden, opphører syndserkjennelsens nødvendighet, ropet om frelse forstummer og behovet for syndenes forlatelse i Lammets blod blir borte. En ny generasjon vokser opp – uten å kjenne sitt syndeforderv, og uten nådens rikdom med fred i Jesus alene.

Red.

Laodikeatroppen

Nå vil jeg høre om dere husker hva som er ekte kristendoms tre fremste kjennetegn.

Hva er det første?

– Syndenes forlatelse, ropte alle.

Og det andre?

– Syndenes forlatelse.

Og det tredje?

– Syndenes forlatelse.

Bra! Ettersom syndenes forlatelse er og forblir hovedinnholdet i all sann kristendom, får *syndserkjennelsen* en helt sentral plass. Der den mangler blir

det som regel bare skallet igjen. Da fødes intet behov for syndenes forlatelse, hjertene beskyttes mot det som vår motstander gjorde utenfor Jerusalem, og sist, men ikke minst, de får ingen kjærlighet til vår motstander. For den fødes bare når de får sine synder tilgitt.

Derfor må vi fortsatt vie mye tid på å svekke, forvanske og utrydde syndserkjennelsen. Da blir de kristne lettere lullet i sikkerhet, deres hunger etter Ordet avtar og de blir heller ikke så mottagelige for Ordet. De blir ganske

enkelt mer uavhengige og selvstendige i sitt forhold til vår motstander.

Da den ekte syndserkjennelsen bare skapes i møte med vår motstander, må vi først og fremst forsøke å forhindre at slike møter kommer i stand. Her har både språktroppen og musikktruppen en uhørt viktig oppgave som jeg har belyst i det foregående. Men saken er så viktig og grunnleggende – eller grunn-nedbrytende burde jeg kanskje ha sagt – at det trengs en spesiell tropp til dette: Laodikeatroppen.

Da vår motstander talte om kjenne-tegnene på de kristne satte han «åndens fattigdom» fremst: «Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres» (Mat 5:3). Derfor må vi arbeide hardt for å erstatte dette med «åndens rikdom» – for de som er rike i sin egen ånd skal vår motstander spy ut!

Og da vår motstander i begynnelsen av sin offentlige virksomhet holdt sin programerklæring i synagogen i Nasaret gjorde han det klart: «Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri, for å forkynne et nådens år fra Herren» (Luk 4:18-19).

«Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list, slik skal også deres tanker bli fordervet og vendt bort fra den enkle og rene troskap mot Kristus.» (2Kor 11:3).

Det er akkurat slik det er. De er fattige, fanget, blinde og undertrykte, men det ser de ikke før de møter vår motstander og han får åpenbare det for dem. Ellers kjenner de seg i bra form. Mine ord til Eva om at de skulle bli som vår motstander, har preget dem ekstremt mye.

Slik var det allerede i Laodikea; vi lyktes med å lulle dem i sikkerhet om at de virkelig var rike kristne, men vår motstander sa rett ut at «du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken» (Åp 3:17).

Nå skal jeg ikke stikke under en stol at vi har kommet riktig langt på dette området. For mindre enn et århundre siden hendte det faktisk på en bibelskole – for ungdom! – at man nesten regelmessig sang Cassels og Rosenius' sang: «Vik ei fra mitt hjerte, dyrebare smerte, åndens fattigdom! Vis meg mine brister så jeg aldri mister nådens legedom». Denne sangen har det heldigvis blitt stille om i dag. Ikke bare på bibelskolene, men nesten over alt.

Videre blir det sjeldnere med sentrale prekener, noe som er et utmerket tegn på at Laodikeatroppen har hatt stor framgang.

Hvordan skal vi utforme vårt arbeid framover?

Vi skal først og fremst fortsette å påvirke forkynnerne og forkynnelsen. Det er den gamle og velprøvde metoden. Og denne kampen skal vi ikke slutte med, eller nedprioritere, så lenge det finnes noe forkynnelse igjen som har rett på å kalles forkynnelse! Men vi skal også fortsette å utvikle den

forholdsvis nye metoden vår: psykologiseringen.

Forkynneren

Jeg vil understreke at det jeg her sier om forkynneren selvsagt også gjelder den enkelte kristne. Ingen skal være fredet og det er samme resepten som gjelder for alle. Så er det jo også noen «predikantsynder», men de lar jeg ligge inntil videre.

Det mest avgjørende er at forkynnerens hjerte holdes borte fra den levende syndserkjennelsen, så vi også kan holde ham på avstand fra det som vår motstander gjorde utenfor Jerusalem. Det får direkte følger for forkynnelsen, for den enkeltes sjelstilstand, og fruktene i den enkeltes liv.

Her må det meste benyttes. På noen fungerer det best å la dem gå helt opp i det åndelige arbeidet, slik at de ikke klarer å nære sitt eget åndelige liv. På andre fungerer det bedre å la hjem og familie, jordisk arbeid og engasjement oppta all tid og oppmerksomhet.

En annen velprøvd metode er å få forkynneren inn i et sløvt forhold til synden.

Den som for eksempel ikke er så nøye med lover og regler som øvrigheten har innsatt, eller – hva bedre er – regelmessig bryter noen av dem, kan ikke være troverdig når han forkynner vår motstanders fjerde bud, og følgelig heller ikke det første og største! Det er den ene effekten. Den andre er at når han sløves i forhold til vår motstander på ett punkt, kan vi også få ham til å bryte Guds ord på an-

«Vær edrue, våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Stå ham imot, faste i troen!» (1Pet 5:8-9).

dre områder. Husk for eksempel hvor fint og snikende jeg overlistet Eva! For synden er en makt. Synd føder synd. I denne sammenhengen vil jeg gjerne minne om hva denne Wittenbergmunken sa om meg: Han er en slange. Får han bare komme inn med hodet, så følger snart hele kroppen med.

Og slik skal vi fortsette med hvert enkelt bud. Det merkes fort hvor den enkelte forkynner har sitt svake punkt. Der må det første støtet settes inn. Og siden kommer dere til å lykkes på flere punkter.

Kanskje han er veldig glad i å gjøre gode forretninger. Se da til at dette går over i gjerrighet, som dømmes som avgudsdyrkelse av vår motstander. Eller bland inn litt småfusking med skatt eller moms. Da vil han være skyldig i brudd både mot det fjerde, sjuende, og det siste budet om å begjære, i tillegg til synd mot det første.

Mange av forkynnerne har talens nådegave – Se da til at de flittig også bruker tungen sin utenfor talerstolen, og på en slik måte at de mister fri-modigheten til å tale over det åttende bud.

Stadig flere ser mer og mer på filmer. Det er gull verdt for oss! Da blir de ikke lenger i stand til å avsløre øyets

synd mot det sjette bud, som alltid også er brudd mot det første.

Slik kan vi ta bud etter bud. Begynn i det små med ett av dem, så kommer dere til å lykkes også med de andre. For det er som jeg nettopp sa: Setter forkynneren seg opp mot Guds ord på ett punkt, vil han snart bryte Ordet på andre områder. Husk alltid at uansett hvilket område dere velger å friste ham på, innebærer det alltid et brudd mot det første bud, og ofte mot flere av de andre budene også.

Forkynnelsen

I tillegg til det jeg alt har sagt, gjelder det alltid å svekke og teoretisere vår motstanders forkynnelse av loven. Se til at det skjer på overfladisk vis og med ord som ikke treffer. Få det gjerne til å se ut som et enkelt regnestykke, slik at det ikke er så farlig med loven, for det som tilhørerne ikke klarer, har vår motstander gjort for dem ved å holde loven i deres sted. Og da er saken klar, og så ligger veien åpen for at forkynnelsen heller kan beskjeftige seg med andre emner. Dere må for all del *hindre med makt* at noen prøver å holde budene av hele sitt hjerte! Det må absolutt ikke skje, for da kan «laodikeerne» bli kristne.

Videre må grunntonen i forkynnelsen helst være slik at *alle er kristne*. Omvendelsen og den nye fødsel må ties i hjel. Det gjelder all ransakende forkynnelse. Dere må forsøke å skape motvilje mot den slags, både hos talere og tilhørere.

Hvis en forkynner drister seg til å

være konkret, skal vi gjøre alt vi kan for at oppmerksomheten rettes mot de andre, mot andre organisasjoner eller hvor fryktelig alt er ellers i verden. For da er det stor sjanse for at tilhørerne styrkes i ånden fra Laodikea: «Så ille er det da ikke hos oss». Derimot tar det hele en ubehagelig vending for oss dersom forkynneren anvender en slik samfunnsanalyse, for siden å gjøre tilhørerne oppmerksomme på at de selv er barn av sin tid, og følgelig står i stor fare for å bli preget av denne verdens ånd.

Slikt må vi stoppe!

På samme måte må vi stanse den forkynnelsen som ikke bare omtaler en og annen ytre synd – når de en gang i blant er konkrete – men som går videre og åpenbarer selve hjertefordervet: selviskheten, falskheten, den onde lyst, motviljen mot vår motstander osv. En slik forkynnelse må bare stoppes! Dersom de begynner å lære begjæret å kjenne som synd, er det blitt riktig ille.

Til sist kan vi naturligvis aldri overvurdere betydningen av å ha forkynnere som selv ikke har gått igjennom den trange porten.

Psykologiseringen

Her handler det om å la psykologien erobre og ta kommandoen over det åndelige området, for å hindre syndserkjennelsen som er så skadelig for oss. Jeg håper at dere alle er innforstått med at det er den *kristne selvsikkerheten* som er selve kjernen og målet for alt det arbeid som drives av Laodikeatropen. De kristne må hele

Møtekalender

Januar

20.-25.	Bangsund Per Bergene Holm
24.-25.	Askim Martin Fjære
29.-1/2	Nærbø Ingar Gangås

Februar

07.-08.	Årnes Reidar Heian
10.-15.	Lebesby Ingar Gangås
11.-15.	Varhaug Martin Fjære

12.-15.	Samnanger Lars Fossdal
18.-22.	Randaberg Immanuel Fuglsang
19.-22.	Hermanstølen, Valdres Per B. Holm, Reidar Heian
20.-22.	Mosvik Karl Notøy
21.-22.	Askim Reidar Thorbjørnsen
24.-1/3	Tørvikbygd Sigbjørn Agnalt

tiden få kjenne seg trygge i sin egen kristendom. *Den* må de aldri få stille spørsmål ved. Derfor, når det gjelder forhold i livet som plager dem, må vi sørge for at de ikke vender seg til vår motstander med syndserkjennelse og lærer nåden å kjenne, slik at de klammer seg til hans løfter, men heller søker hjelpen fra annet hold. De må gjerne kalle det å «ikke åndeliggjøre» situasjonen. Jeg setter dette uttrykket veldig høyt! Det viser bare at vi har kommet langt i å forville og snu opp ned på saken. For de kan naturligvis ikke åndeliggjøre det som allerede er av høyst åndelig karakter! Men de kan jo dra det inn på psykologiens område, og forsøke å skille det fra det åndelige hvor

det hører hjemme. Det er til stor fordel for oss at stadig flere områder dras utenfor vår motstanders territorium. La meg bare ta et par eksempler:

For det første: Helt siden min første sønn slo Abel i hjel, har menneskeheten vært forfulgt av relasjonsproblemer. Og dette er som dere vet, en av våre favorittvirksomheter: å framelske trette, krangel, splittelse, partier, uforsonlighet og hat m.m.

I det siste århundre har menneskene i økende grad interessert seg for, og forsket på, de psykiske mekanismene. Nå finnes det snart terapier og terapeuter for nesten alt, relasjonsproblem ikke unntatt. I alt dette er tilgivelsen vårt største problem. For tilgivelsen er

det eneste som kan løse opp vanskelige ting, som ellers kan vedvare i årevis, ja, til og med forverre seg med tiden. Det er uten tvil slik at vår motstander har uttalt seg meget klart om hvor viktig den gjensidige forlatelsen mellom de kristne er. Dersom en kristen ikke vil tilgi sin bror, men kjenner det umulig, og heller ikke vil ta den kampen opp med seg selv for at det skal bli mulig, da er det et tydelig tegn på at vår motstanders forlatelse betyr for lite for vedkommende. Mennesket ser ikke sin egen virkelige stilling, med de følger som det får for syndserkjennelsen og nådebehovet.

Her er det svært viktig at sannheten holdes skjult, slik at folk lures til å tro at forholdet til vår motstander likevel står bra til, og at det nå gjelder å grave i psykologiens mekanismer for å løse problemet. Her må vi gjøre alt vi kan for å skaffe til veie terapeuter under kristent flagg, men som har et annet syn på tilgivelsen enn det våre motstandere har. Men dette siste er dog ikke så nødvendig, bare vi kan holde den åndelige siden av problemet utenfor. For da unngår vi at vedkommende dras nærmere vår motstander, slik han hadde tenkt det.

Hans hensikt er jo den at de kristne gjennom slike problemer både skal få se inn i dypet av sitt syndeforderv og erfare rikdommen i hans nådige forlatelse, på en måte som de ikke før har gjort, slik at de siden kan tilgi sine medmennesker i kraft av den forlatelsen de selv har fått hos vår motstander. Jeg kan ikke fornekte at et slikt men-

neske virkelig er et fritt menneske. Men – å, som jeg hater det! Dette må bare forhindres! Det beste er om vi klarer å beholde dem i fiendskapet, i uforsonlighet og bitterhet. Da har vi dem for tid og evighet.

For det andre: Intet ansvarlig menneske kan unngå å bli urolig for framtiden, for helsesituasjonen, forsynings-situasjonen, politiske omveltninger i verden osv. Og det er her vi har vår innfallspport. Det er så menneskelig å bekymre seg for alt dette, og det er akkurat denne strengen vi skal spille på. Vi skal psykologisere det hele! Vi skal gjøre det klart for dem at det er helt naturlig, og få dem til å søke trygghet gjennom menneskelige handlinger.

Hvordan ser så vår motstander på dette? For ham er dette vantrø. Hans tanke er at de kristne gjennom en slik uro skal lære å kjenne enda mer av sitt hjertes dype vantrø, bekjenne det som synd, få forvissning om nåde og forlatelse, og gjennom det bli knyttet nærmere til ham, samtidig som de øves i å hente trøst fra løftene.

Det er altså store verdier som står på spill her, for oss, for vår motstander og for den enkelte kristne.

Her forlater vi slangens møte.

«Dere som minner Herren, unn dere ingen ro! Og gi ham ikke ro før han bygger Jerusalem opp igjen, og før han gjør henne til en lovsang på jorden!» (Jes 62:6-7).

Oversatt fra «Pietisten» 5/2014

Våre lamper slokner (13)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkellesmøter, men han forkynnte mer til religiøsitet og forbedring av det gamle menneske enn til syndserkjennelse og frelse i Jesus alene. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Bjørnås og Mobekk prøvde å få styret til å kaste Lyngeid, uten å lykkes. Lyngeid ble oppmuntret av et brev fra Ling der han fortalte at han hadde sett inn i evangeliet og var blitt et helt nytt menneske.

Red.

19

Emly Mobekk var blitt vakt under Lings møter. Hun tenkte ikke større over hvorfor, men det falt seg liksom så naturlig for henne å søke råd hos bestemor, og ikke hos foreldrene. De hadde mang en stille og alvorlig stund i den gamles rom, og bestemor var så glad hun kunne få veilede sin unge sønnedatter. Utpå vårparten fikk Emly det godt med Gud.

Far og mor tok det rolig – og litt kjølig. De hadde det ikke med religiøse

talemåter noen av dem, unntatt ved enkelte anledninger. Helge var nærmest likegyldig. Gymnasiasten smilte overbærende da Emly fortalte om sin lykke. Han var glad han skulle slippe fra det hele til høsten, for da ble han student og skulle inn på universitetet. Så kunne de gå her hjemme og være kristne både de ekte og de falske, så mye de ville for ham.

- - -

Anstein Mobekk kom inn i leiligheten før kontortiden var slutt. Moren og hustruen satt i dagligstua med et håndarbeid. Emly hadde nettopp gått ut. Hun skulle ta seg en tur før hun gikk på sangøvelse. Helge strevde med lekser på rommet sitt.

De to kvinnene så opp og lot håndarbeidet falle. For Mobekk var blek og saktmodig.

– Er du syk? spurte hustruen.

Han kom nærmere og satte seg andektig som om han var i kirken.

– Nei, jeg er ikke syk, Lina, sa han, og lot et sukk følge ordene.

Begge begynte å arbeide igjen. Fru Lina holdt på ny opp da Mobekk fortsatte:

– Det er alvorlige tider vi lever i. Det er godt å være ferdig til å reise...

Moren så opp med dette såre smilet som hun ofte møtte sønnen med. Hun undret seg over hva som sto på nå igjen. Men det var hans hustru som spurte:

– Nå, hva er det så, Anstein? →

– De har sett et syn i dag.

– Et syn? Hvem? Hvor?

Fru Lina var straks alterert.

– Folk ute ved fjorden har sett Jesus i skyene i ettermiddag.

Mobekks stemme var lav og høytidelig. Den skalv litt. Over hustruens ansikt krøp en gusten blekhet. Den gamle moren fortsatte å arbeide, men hun hørte interessert etter.

– Så de Jesus, Anstein?

– Ja, i skyene.

– Å gid, hva skal vi gjøre, du? Hører du ikke, mor? De har sett Jesus.

Den gamles smil ble tydeligere, og en smule ironisk.

– Ja, var ikke det gildt da? – om så var, sa hun rolig.

– Men mor da! Å gid så alvorlig! Å, Anstein, fortell da!

Han foldet hendene sine og rugget på hodet.

– Jo, du vet det har vært så mange drivende skyer i dag. Det har vært overskyet og solglimt med korte mellomrom. I en overskyet periode dannet det seg over fjordgapet en rar lysning.

– Å gid, Anstein!

– Det var rett på oversiden av en langstrakt skydott. Et stykke ovenfor var himmelen klar. I klaren var det lysningen var.

– Å gid, Anstein, hører du, mor? En lysning i klaren, Anstein?

– Ja, ta det litt rolig, Lina. Jeg er litt ute av lag selv også. Og så tok lysningen form.

– Tok den form? Å gid! Og jeg som leste slik en bok i formiddag. Å, Anstein!

– Ja, Lina. Jeg har nok med mitt jeg også! Har kanskje vært noe knipen mot Røst. Jeg får visst tenke på et alminnelig pålegg for hele personalet.

– Å snille deg! Hvorfor har du ikke gjort det? Tok det form, sa du?

– Ja, det begynte nede ved skyen. Der ble det føtter liksom.

– Føtter? Jeg tror jeg –

– Stakkar, er du så redd, Lina?

Det var den gamle som spurte.

– Kan en annet da, mor. Å, så alvorlig. Du oppfatter det vel ikke klart, du mor. Du er jo så gam – . Ja, jeg mener jo ikke noe ondt med det, mor –

– Men, Anstein –

– Så økte det etter hvert, forteller de. Skikkelsen ble tydelig oppover, inntil ansiktet kom klart fram. Der sto han over skyen helt belyst av solen, strålende –

– Å, Anstein! Tror du han kommer?

Fru Lina knuget hendene under brystet. Mobekk ristet engstelig på hodet.

– Jeg vet ikke, sa han sakte og skjelveende. Det ser betenkelig ut. Undres om jeg skulle la falle et ord til personalet i dag.

Han dro nervøst klokka opp av vestlomma. Han kikket og slo lokket igjen med et klikk.

– Det er for sent i dag, sukket han.

Men det var en anelse av lettelse i sukket.

– Hvordan så han ut i ansiktet, Anstein? spurte hans hustru og gyste.

Mobekk slikket leppene sine før han svarte:

Det er litt forskjellige meninger om

det. Noen sier at han gråt —. Tro om jeg skulle se å komme på en mer fortløpig fot med Lyngeid —!

– Gråt han virkelig? utbrøt fru Lina. Stakkar, gråt han.

Da satte gamle fru Mobekk et par lynende øyne på sønnkona, og sa harmfullt:

– Skammer du deg ikke, Lina, for å bruke slike bespottelige uttrykk.

Ungfruen satte i å gråte.

– At du kan være så vond på slik en alvorlig dag, snufset hun.

– Puh, sa den gamle foraktelig. Alle mine dager er like alvorlige, for Jesus kan komme når som helst.

– Akk ja. Mor har nok rett, mente sønnen, og skalv bekymret på overkroppen. Skulle vi ikke lese litt sammen, synes dere?

Mobekks stemme var plutselig blitt varm og gråtkvalt.

– Å jo, Anstein, la oss det, sa hans hustru, og satte seg til rette, mens hun dro lommeørkleet over øynene.

Men de ble helt forferdet over moren.

– Det har jeg ikke tid til nå. Jeg skal ha disse strømpene ferdige.

– Men tenk om Jesus kom?

– Da, Lina, skal han finne meg med to solide bondestrømper i hendene. Jeg skal rekke hendene og dem ut imot ham og si: Her er jeg, Jesus. Takk for at du kom.

– Du er ikke nervøs, høres det ut for.

– Nei, jeg er bare *frelst*.

– Men det er da vi også, mor, sa ektefolkene omtrent i kor.

Den gamle så fra den ene til den andre. Så fyltes øynene hennes langsomt

med tårer, mens hun skiftet strikkepinene.

– Ingen av dere har noensinne vært omvendt til Gud, sa hun kort.

Et øyeblikk satt de som lamslått, mens ansiktene deres gikk over fra å være bleke til febrerrøde. Det var Mobekk som fikk igjen målet først.

– Jeg skal si du er en hyggelig mor, nesten gråt han. Her før jeg på deg år etter år —

Lenger kom han ikke, for hans hustru måtte luften sine følelser.

– Ditt ondskapsfulle troll! eksploderte hun, ditt gamle dømmesyke drog!

Heller ikke hun kom lenger, for hun begynte å hulke hjerteskjærende og arrig.

Gamlefruen lot bølgen bruse, mens hun strikket på strømpene sine. Hennes trivelige, rødmussede ansikt var litt sterkere i gløden enn vanlig. Øynene hvilte på barna med et vemodig uttrykk.

– Dere burde sørge for å få det godt med Gud mens det er tid, sa hun stille, som om intet var sagt av onde ord. Dere blir ellers stående utenfor døren til bryllupssalen, som de dårlige jomfruer, uten olje på lampen.

Den gamle sanket sakene sine sammen, og gikk inn til seg selv. Ektefolkene ble sittende igjen, harme og forvirret.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

Det som var fortapt

Av Ragnar Opstad

Kven var det Jesus kom for? Guds ord fortel oss at han kom for å leita opp og frelsa det som var fortapt (Luk 19:10).

Vi forstår lite av kva det vil seia å vera fortapt. Reint teoretisk synest vi å kunna skjøna det, men ikkje når det skal anvendast. Då trur vi i utgangspunktet at vi kan omvenda oss og tru på Jesus når det passar oss. Men saka er den at i åndeleg samanheng er eit ufrelst menneske like hjelpelaust som eit dødt menneske (Rom 3:10-18).

Den som er frelst og født på ny, har gjort visse erfaringar om nettopp det. Kva kunne vel Adam og Eva gjera til si frelse?

Korleis kan då eit fortapt menneske verta frelst? Herren kjem til oss som han kom til Adam og Eva, og spør: Kvar er du? Kva har du gjort? Har du synda? «... for den dagen du gjer det, skal du visseleg døy» (1Mos 2:17). Først den åndelege død, sidan den lekamlege – og til sist den evige død, den evige pine i helvete.

Trua på oss sjølve

Etter syndefallet har vi fått stor tru på egne krefter. For at Herren skal få oss i tale, møter han oss på vårt eige nivå, der vi er.

Då Herren skulle fria ut israelsfolket frå Egypten, der dei levde i trælekår under Farao, sende han Moses til dei.

Når Moses stig fram på arenaen,

byrjar problema og arbeidspresset for alvor. Farao legg på dei så mykje arbeid at folket til sist vender seg i raseri mot Moses og Aron – og gjev dei skulda for alt saman.

Ei tilsvarende arbeidsteneste har Herren oppretta for oss, vi som har så god tru på oss sjølve. Til leiar i denne oppgåva å fria oss ut frå tenesta under den vonde Farao i helvete, har han innsett ein ny Moses, sin heilage lov. Loven fortel oss at dersom vi ikkje vender om, går vi evig fortapt. Han byd oss å dra ut frå Egypt, frå Babel, frå syndelivet.

Det er ei livsviktig sanning som vi må gjera noko med. Vi må omvenda oss og ta imot – og tru på Jesus.

Så omvender vi oss og begynner å tru på Jesus, ja, kan vi det? Kan eit fortapt menneske omvenda seg og tru på Jesus?

Ein kan bestemma seg for å verta ein kristen og byrja å gå på møte, be og lesa i Bibelen, vitna – og ta seg i vare for all synd. Dette er godt og nødvendig om vi har tenkt oss til himmelen. Det startar gjerne slik. Men i realiteten kan vi ikkje noko meir enn å sveipa oss i fikenblad, som Adam og Eva gjorde. Så er ein då iallfall ikkje heilt naken! Og evangeliet *kan* vi!

Loven sin vidare gjerning

Er loven nøgd med dette? Å nei, det går ikkje så lett vint føre seg. Du må læra å kjenna ikkje berre den ytre

synda, men den synda som bur i hjarta ditt. Har du anger og syndenød?

Slik driv loven på. Kva er det han vil?

Loven er heilag som Gud er heilag, og det vil han du og skal vera. Så lesser han bærer på deg for at du skal verta ein rett og sann kristen. Eller er det det han vil? Klarer han det?

Ja, har det lukkast for deg i samarbeid med loven og med Guds hjelp, så er du blitt ein farisear! «Og grunnen til det er at du ennå ikke er gått så grundig til verks med din omvendelse at du er kommet til kort med den» (Carl Olof Rosenius).

Du har brote brodden av loven og blitt ein hyklar. For det loven siktar på, er å ta frå deg alt ditt – og på den måten driva deg til Kristus. Det var det som skjedde med Adam og Eva. Gud måtte ta frå dei fikenblada, så dei vart ståande nakne i si skam.

«Og Gud Herren gjorde klede av skinn til Adam og kona hans, og kledde dei» (1Mos 3:21). Eit dyr måtte lata livet, blod laut renna til eit vitne og til eit førebilete på den Frelsaren som seinare skulle koma og gi sitt liv for desse to og alle deira etterkomarar.

Det loven samstundes vil visa deg, er at han står makteslaus til å få noko ut av deg, og du erfarer at det han krev, maktar du ikkje å imøtekomma, nettopp fordi du er eit fortapt menneske.

Når det gjeld vår omvendning, har Rosenius sagt: «Det er ikke for sin egen skyld Gud krever omvendelse. Den skal ikke bane vei for oss til Guds hjerte, men berede Herren vei til våre hjerter».

Eigarettferd

Den Heilage Ande har mykje bry med å overtyda oss om at Jesus kom for å frelsa det som er fortapt. Du og eg vil så gjerne vera gode kristne og ha det i orden med oss sjølve. Sjelvsagt er vi uverdige til Guds nåde, men det skal vi jo vera, så slik sett er det vel som det skal vera med meg. Og då har eg vel rett til å tru Guds nåde? Eigarettferda gjev seg mange utslag! Endå til vår uverdighet blir omgjort til ei slags verdighet som skal gi oss rett til å tru Guds nåde!

Det som var fortapt

Vi får stilla spørsmålet ein gong til: Kven var det Jesus kom for å frelsa?

– Og svaret er det same: Det som var fortapt!

Du er kjøpt fri så fortapt som du er – med heile eigarettferda di med på kjøpet! Og *all* anna synd.

Den som er fortapt, kan ikkje vera noko anna enn det han er. Difor måtte han frikjøpa oss slik som vi var – og er.

Ei anna sak er at evangeliet verkar eit nytt liv hos den som får del i det – med det resultatet at vår gamle natur mister sjølvråderetten i livet vårt. Men vi må ikkje gløyma eller oversjå at frelsa er ferdig for *ugudelege*. Difor var det open adgang til Paradis for røveren, som på krossen vende seg til Jesus i si nød.

Det er fullført! Har du høyrte det før? For kven er det fullført?

Når *det* går opp for deg, er du frelst!

L&E

Da Jesus banket på kongens dør

Av Ingar Gangås

Lina Sandell (1832-1903) ble født på prestegården i Fröderyd i Småland. Hennes far, Jonas Sandell, formidlet henne de evangeliske tonene fra Carl Olof Rosenius. Hun ble kjent med vekkelse og frigjørende kristen forkynnelse.

Oscar Ahnfelt (1813-82) fremmet vekkelsen med sin sang. Han reiste rundt både i Sverige og Norge med sin ellevestrengede gitar. Men det var mange som ikke likte ham, og heller ikke at han og andre lekmenn reiste fritt. Spesielt en del av pretestanden og de høyere embetsmenn mislikte at lekfolket samlet seg til møter i hjemmene («konventikler»). Konventikkelplakaten, som forbød slike møter, ble først opphevet i 1842 i Norge og 1858 i Sverige.

Ahnfelt kom for å ha møter i Småland. Lina Sandell var til stede. Hun ble rikt velsignet av hans besøk.

Vennskapet som ble knyttet, skulle bli til glede for dem begge, og til gagn for Guds rike. Han kom til å synge Linas sanger inn i manges hjerter. En gang kom han til å synge en av hennes sanger for selveste kongen.

Det fortelles at Ahnfelt var blitt klaget inn for kongen, Karl XV, for brudd på konventikkelplakaten. Han måtte møte til en samtale på slottet. Da tok Oscar kontakt med Lina på forhånd og spurte om hun ville skrive en sang som han kunne synge for hans majestet. På kort varsel ble sangen skrevet. Nedenfor gjengir vi den i nynorsk oversett-

else (Sb 206). Vi kan bare tenke oss hvordan stillheten og ettertanken må ha senket seg over kongen da Ahnfelt tok fram gitaren og stemte i for ham:

Kven bankar så varleg i kveldsstille fred på ditt hjarte?

Kven kjem med sin lækjedom nådig her ned for hugverk i nettene svarte?

Kan henda du høyrde den bankingi før og den røysti?

Og lell har du drygt med å opna di dør for livet og gleda og trøysti.

Du kjenner det ofte så audt og så kaldt her i verdi.

Du kjenner det mest som det vanta deg alt trass glansen du vann deg på ferdi –.

Kvar rosa på jordi ein klungerkvist ber, men den freden

som Jesus deg gjev, fri for tornar han er når livsdagen ein gong er liden.

Kva er vel på jordi all æra og glans og all gleda

mot lukka og æra å heilt væra hans, i brudgomens bunad seg kleda?

Så opna i dag for den ven som deg varmt ber i tankar!

Det finaste gullet er fattig og armt mot skattana han til deg sankar!

Sangen må ha gjort inntrykk på kongen. Det fortelles at han med tårer i øynene gikk fram til Ahnfelt, rakte ham hånden og sa: «Du får spela och sjunga hur mycket du vill i båda mina riken».

Den trange port

Av Carl Olof Rosenius

Det er uhyre trist at mange vakte som forsøker å gå inn gjennom den trange port, føres på avveier – dels av sitt eget hjerte og dels av umodne lærere og falske skrifter. Det at en blir sant omvendt, at loven får gjøre sin gjennomtrengende gjerning i hjertet, er så nødvendig at uten dette blir alt strev og all møye forgjeves. Både tro og gudsfrykt, ja, Kristus selv med all sin fortjeneste er uten nytte for en slik sjel.

Det er noen som bare kjenner de enkelte synder, i tanker, ord og gjerninger. De ser på dem, strever med dem. Men de kjenner ikke riktig lovens krav på hjertet, så de synker ned i det dype dynn og der kommer i virkelig nød. De omvender seg, men det blir bare en omvendelse fra deres ytre verdslige liv. Og resultatet er at de blir fariseere.

I Romerbrevets femte kapittel står det at loven kom for at fallet skulle bli stort; ikke at synden skulle overvinnes.

Når noen derfor sier at han vil omvende seg og bli from og hellig, må man svare: Først må du bli en synder og ugudelig. Du må lære å kjenne at du er fortapt, grunnfordervet og ugudelig. Da kan du i sannhet tro på ham som rettferdiggjør den ugudelige (Rom 4:5).

«Den som vil bli rettferdig og from, må først bli en synder og urettferdig. Den som vil bli helbredet, from, rett-schaffen og gudfryktig, ja, en rett troende kristen, må bli syk, dårlig, en narr,

forvendt, djevelsk, kjetter, en vantro» (Martin Luther).

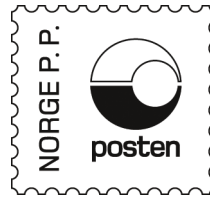
Rettferdige må vi være. Men *vi* kan ikke gjøre det; *Kristus* har gjort det. Han har holdt loven, men ikke for seg selv, for han er jo lovens Herre. Men han har holdt den for oss, som han selv sier: «Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet» (Joh 17:19). I hans fullkomne liv er min oppfyllelse av loven, min fullkomne fromhet og rettferdighet.

- - -

En konges tjener har ødelagt sin herres eiendom, og nå sitter han i fengsel. Da betaler kongens sønn hele hans skyld, går i fengsel for ham og soner straffen i stedet for ham, og kongen har gått med på dette. Kan det da kreves noe mer av tjeneren? Skulle han ikke i inderlig takknemlighet falle ned for kongens sønn og si: Du har gjort alt så godt for meg. Det er for alltid nok det du har gjort.

Ville det ikke være både synd og skam om han ennå tenkte og sa: Men jeg har ikke betalt gjelden min med egne midler og selv sonet fengselsstraffen. Hvordan kan jeg da være sikker på at jeg ikke blir satt i fengsel? Var det ikke som han ville si: Hvem vet om jeg kan stole på det som kongen og hans sønn har gjort?

*Utdrag fra «Loven og evangeliet»,
Skrifter i utvalg, Lunde forlag 1968*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Arrangement 2015

19.-22. februar: Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres

Talere: Per Bergene Holm m. fl

28.-31. mars: Ungdomsleir, Haugli i Vest-Agder

Talere: Eivind Gjerde, Per Bergene Holm, Lars Fossdal

22.-24. mai: Pinsemøter, Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold

Talere: Rune Karlsson, Ragnar Andersen, Sigbjørn Agnalt

22.-25. mai: Pinsemøter, Steinsdalen Bedehus i Hordaland

Taler: Kristian Fagerli

23.-25. mai: Pinsemøter, Mosvik Bedehus i Nord-Trøndelag

Talere: Henry Skogvoll, Ingar Gangås

23.-25. mai: Pinsemøter, Skjæveland Misjonshus i Rogaland

Taler: Odd Eivind Stensland

19.-21. juni: Barneleir på Fossnes

Talere/Ledere: Martin Fjære, André Heian m.fl.

19.-21. juni: Ungdomsleir, Trettenes v/Farris

Talere/ledere: Konrad Fjell, Reidar Heian m.fl.

08.-12. juli: Sommersamling på Fossnes m/årsmøte

Talere: Hermann Geller, Per Bergene Holm, Konrad Fjell, Ingar Gangås

30. juli-02. august: Stevne på Laberget

Talere: Dagfinn Natland, Karl Notøy, Lars Fossdal, Kristian Gangaas

22.-23. august: Åpningshelg, Bibelskolen på Fossnes

25.-27. september: Bibelhelg på Solgry

Talere: Göran Holmgren, Dag Rune Lid

10.-15. november: Bibelkurs på Fossnes

Jan Bygstad, Klaus Munk

29. desember-01. januar 2013: Nyttårssamling på Fossnes